

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: [REDACTED] n ar. [REDACTED], bytem [REDACTED], [REDACTED], proti žalovanému: Ministerstvo financí, se sídlem Praha 1, Letenská 15, zastoupen JUDr. Alanem Korbelem, advokátem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 21. 4. 2011, č. j. 10/38 750/2011-RK,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí ministra financí ze dne 21. 4. 2011, č. j. 10/38 750/2011-RK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.808 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podáním žaloby dne 23. 6. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra financí ze dne 21. 4. 2011, č. j. 10/38 750/2011-RK, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 17. 3. 2011, č. j. 45/32085/2011/777 IK, kterým bylo rozhodnuto o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací vztahujících se k pohledávkám bývalé České konsolidační agentury, (dále jen „ČKA“).

Dne 8. 2. 2011 obdržel žalovaný žádost žalovatele podle zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o „Seznam všech pohledávek spravovaných bývalou ČKA v rámci její činnosti, obsahující jména osob dlužníků, jejich jednoznačné identifikační číslo, ulici a město, PSČ, peněžité vyčíslení pohledávky a údaje, zda byla pohledávka splacena nebo převedena jinému subjektu, případně jméno osoby, které byla převedena, a částku, za jakou byla převedena, a to 1) k listopadu 2002 a 2) k datu podání této žádosti.“

Na výzvu žalovaného byla žádost dne 8. 3. 2011 upřesněna tak, že

- 1) Peněžité vyčíslení pohledávek se rozumí účetní hodnota podle zákona o účetnictví, v případě postoupených pohledávek je požadováno uvezení, jak jsou menovité hodnoty, tak pořizovací ceny;
- 2) Konkrétním datem v listopadu 2002 má být 5. 11. 2002, a pokud tato informace není k dispozici, pak k nejbližšímu datu, kdy tato informace existuje;
- 3) Je požadován seznam všech pohledávek ČKA od data jejího vzniku ke dvěma okamžikům vymezeným v žádosti a v bodu 2) s uvedením údaje, zda byla pohledávka splacena či převedena k těmto okamžikům (a dalšími údaji dle žádosti).

Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 17. 3. 2011, č. j. 45/32085/2011/777 IK, odmítlo žádost žalovatele o poskytnutí informací vztahujících se k pohledávkám bývalé ČKA s odkazem na ustanovení § 9 odst. 1, 2 zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že informace týkající se pohledávek bývalé ČKA nelze poskytnout, neboť jsou obchodním tajemstvím ve smyslu § 9 odst. 1 citovaného zákona a nejedná se o informace, na které by se vztahovalo usnesení § 9 odst. 2 téhož zákona.

Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí včas podaným rozkladem, který byl posléze zamítnut rozhodnutím ministra financí ze dne 21. 4. 2011, č. j. 10/38 750/2011-RK. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že povinnost dbát právo bývalých klientů bank na zachování tajemství o majetkových poměrech dlužníků se v souvislosti se zrušením konsolidační banky Praha, s.p.ú. a zřízením ČKA promítla do ustanovení § 10 odst. 2 zákona č. 239/2001 Sb., o České konsolidační agentuře a o změně některých zákonů (zákon o ČKA), ve znění pozdějších předpisů. V době, kdy byla věřitelem uvedených pohledávek ČKA, se tak staly tyto informace a činnosti s nimi spojené obchodním tajemstvím ČKA. Dnem 31. 12. 2007 zanikla ČKA podle § 20 citovaného zákona a jejím právním nástupcem se stal stát, zastoupený Ministerstvem financí, na který přešla práva a závazky ČKA ke dni jejího zániku v rozsahu § 4 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Tímto přechodem došlo podle citovaného ustanovení i k přechodu závazku poskytovat ochranu informacím, které vznikly a týkaly se činnosti ČKA. Požadované informace jsou obchodním tajemstvím ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) až h), § 10 odst. 2 ve spojení s § 20 zákona o ČKA a ustanovení § 17 obchodního zákoníku.

Žalobce se s výmohou po dání do máhal z rušení na padeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti a současně namítal jeho zmatečnost. Poukazoval na to, že obchodní tajemství podle žalovaného nemá nositele, neboť jím nemůže být ani ČKA, která zanikla. Nesouhlasil s tím, že správcem obchodního tajemství má být nadále Ministerstvo financí, údajně podle přechodové klauzule zákona o ČKA. Jak je však patrné ze zákonného vymezení obchodního tajemství, majitel pohledávky ztratil status podnikatele a tedy již dále nemůže jít o obchodní

tajemství, protože není dán podnikatel, který by trvale projevoval vůli tyto skutečnosti obchodní povahy chránit. V tomto ohledu by pak z poskytování byly vyloučeny pouze ty informace, které jsou utajeny podle zákona o ochraně utajovaných skutečností.

Žalobce dále poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. října 2003, sp. zn. 29 O do 106/2001, v němž se mj. konstatuje: *V této souvislosti má Nejvyšší soud za to (shodně s názorem formulovaným např. v časopise Obchodní právo č. 3, ročník 1998, Kulhánek, M.: Je uveřejnění dlužníka nekalou soutěží? str. 2-5), že i kdyby informaci o výši splatných, leč dosud neuhrazených, závazků svých dlužníků zveřejnil soutěžitel v hospodářské soutěži, pak za předpokladu, že šlo o informaci pravdivou, a že její zveřejnění směřovalo k vymáhání dluhu (např. k zajištění plurality věřitelů pro účely podání návrhu na prohlášení konkursu) by o nekalou soutěž ve smyslu ustanovení § 50 obch. zák. nešlo.*

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 7. 2012 navrhnul žalobu zamítnout s tím, že požadované informace jsou skutečnostmi obchodní povahy, protože vymezují pohledávku, která byla obchodována a podnikem, se kterým údaje souvisely, byla ČKA. Jedná se o konkrétní údaje, které nebyly a nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné, byly známy pouze dlužníkovi a věřitelům, přičemž nakládání s obchodním tajemstvím bylo ČKA usměrněno v jejím vnitřním předpise. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že důvody pro zamítnutí poskytnutí požadovaných informací byly dány ustanovením § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný dále uvedl, že informacemi, jejichž sdělení se žalobce domáhá, sice disponuje, avšak nikoliv v jím požadované formě. Tyto informace jsou obsaženy v rozsáhlé spisové dokumentaci převzaté po bývalé ČKA a jejich zpracování by si vyžádalo neúměrné časové, personální a s tím související finanční náklady.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žádný z účastníků řízení nevyjádřil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze musel především připomenout svůj rozsudek ze dne 5. října 2010, s p. z n. 8 C a 3 08/2007, v němž konstatoval, že ČKA byla v době své činnosti nepochybně veřejnou institucí, neboť zcela splňovala všechna tato hlediska. Ze zákona o ČKA je zřejmé, že byla zřízena právě tímto zákonem, tedy státem (§ 1 odst. 1), byla zřízena za veřejným účelem, stanoveným jako hospodaření s majetkem státu, který se jí svěruje tímto zákonem (§ 1 odst. 2), její orgány – představenstvo a dozorčí rada - byly zřizovány státem, tedy jmenovány vládou, resp. voleny poslaneckou sněmovnou (§ 4 odst. 1, resp. § 6 odst. 3) a konečně její činnost podléhala dohledu státu, jmenovitě ministerstva financí (§ 12 odst. 1).

ČKA byla v době své existence do 31. 12. 2007 veřejnou institucí, a tedy bylo její povinností postupovat podle příslušných norem zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb. Ministerstvo financí je ústředním orgánem státní správy pro státní rozpočet republiky, státní závěrečný účet republiky, státní pokladnu České republiky, finanční trh, regulaci vydávání elektronických peněz a ochranu zájmů spotřebitelů na finančním trhu s výjimkou výkonu dohledu nad finančním trhem v rozsahu působnosti České národní banky, pro zavedení jednotné měny euro na území České republiky, pro platební styk, daně, poplatky a clo, finanční hospodaření, finanční kontrolu, přezkoumání hospodaření územních samosprávných celků, účetnictví, audit a daňové poradenství, věci devizové včetně pohledávek a závazků státu vůči zahraničí, ochranu zahraničních investic, pro tomboly, loterie a jiné podobné hry, hospodaření s majetkem státu, privatizaci majetku státu, příspěvek ke stavebnímu spoření a státní příspěvek na penzijní připojištění, ceny a pro činnost zaměřenou proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a vnitrostátní koordinaci při uplatňování mezinárodních sankcí za účelem udržování mezinárodního míru a bezpečnosti, ochrany základních lidských práv a boj e proti terorismu, pos uzuje dov oz s ubvencovaných výrobků a přijímá opatření na ochranu proti dovozu těchto výrobků.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdil, že zánikem ČKA ke dni 31. 12. 2007 na něho přešla práva a závazky ČKA v rozsahu citovaného ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., čímž mělo dojít i k přechodu závazku poskytovat ochranu informacím, které vznikly a týkaly se činnosti ČKA, Městský soud v Praze musel tento názor žalovaného odmítnout, neboť v citovaném ustanovení vůbec nemá oporu.

Podle § 3 odst. 1 zákona o ČKA předmětem činnosti Agentury je

- a) nákup, prodej a správa pohledávek a dalších vybraných aktiv,*
- b) restrukturalizace obchodních společností a jiných právnických osob stanovených rozhodnutím vlády,*
- c) nákup, prodej a úschova cenných papírů,*
- d) úschova zástav věcí movitých,*
- e) vedení účtů právnickým a fyzickým osobám, které mají závazky vůči Agentuře, a to do souhrnné výše jejich závazků,*
- f) finanční a ekonomické poradenství,*
- g) získávání finančních zdrojů z finančního trhu,*
- h) další činnost podle rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen "ministerstvo") související s výkonem činností uvedených v písmenech a) až g).*

Podle § 10 odst. 2 zákona o ČKA na činnost Agentury se vztahuje obchodní tajemství. Zaměstnanci Agentury a členové dozorčí rady jsou povinni zachovávat mlčenlivost ve věcech týkajících se předmětu činnosti Agentury, pokud zvláštní právní předpisy nebo tento zákon nestanoví jinak. Představenstvo může rozhodnout o sdělení skutečnosti, která je předmětem obchodního tajemství, třetí osobě, nebo o jejím zveřejnění, jen za předpokladu, že je to v souladu se zájmy Agentury.

Podle § 20 zákona o ČKA Agentura zaniká dnem 31. prosince 2007 bez likvidace. Právním nástupcem Agentury je stát, z astoupený ministerstvem, na který přechází práva a závazky Agentury ke dni jejího zániku

Z citovaných ustanovení zákona o ČKA, o která žalovaný opírá své negativní rozhodnutí, je nesporné, že na činnost ČKA se vztahuje obchodní tajemství, resp. vztahovalo do dne 31. 12. 2007, neboť k tomuto datu ČKA zanikla bez likvidace. Nicméně z ustanovení § 10 odst. 2 zákona o ČKA současně *expressis verbis* vyplývá, že představenstvo může rozhodnout o zveřejnění skutečnosti, která je předmětem obchodního tajemství, a to za předpokladu, že je to v souladu se zájmy ČKA. Žalovaný jako právní nástupce však odmítnul poskytnout požadované informace, aniž by doložil, že jsou skutečně předmětem obchodního tajemství, aniž by se vypořádal beze zbytku s citovaným ustanovením.

Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím P ři poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. prosince 2004, č.j. 7 A 118/2002-37, z hlediska § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být určitá skutečnost za obchodní tajemství výslovně označena již před doručením žádosti o poskytnutí informace. V souladu s § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze z důvodu ochrany obchodního tajemství odepřít poskytnutí informace o ceně, která bude hrazena z veřejných rozpočtů. Používání veřejných prostředků přitom zahrnuje nejen přímé výdaje, ale i prominutí plateb, které by jinak byly příjmem těchto rozpočtů. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. Jelikož samotná informace o ceně nevypovídá o způsobu hospodaření, je nutné společně s ní vždy poskytnout alespoň rámcovou informaci o předmětu plnění, za něž se cena poskytuje, a to v rozsahu nezbytném pro posouzení hospodárnosti využití veřejných prostředků.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. února 2004, č. j. 6 A 136/2002-35, jestliže negativní rozhodnutí správního orgánu o žádosti o poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, je opřeno o ochranu obchodního tajemství (§ 9 odst. 1 tohoto zákona), avšak soud ze správního spisu zjistí, že v době rozhodování správního orgánu ve spisu nebylo nic svědčící o tom, že by podnikatel pož adovanou informaci označil za obchodní tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku, pak soud takové správní rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního.

Městský soud v Praze musel přisvědčit názoru žalobce, že se v inkriminované věci jedná o poskytnutí informace o pohledávkách spravovaných ČKA, které mohou být a zřejmě nakonec budou hrazeny z veřejných rozpočtů. Jak uvedl ve svém rozsudku č. j. 7 A 118/2002-37 Nejvyšší správní soud, používání veřejných prostředků přitom zahrnuje nejen přímé výdaje, ale i prominutí plateb, které by jinak byly příjmem těchto rozpočtů. Smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím je umožnit veřejnou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky. V souladu s § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze z důvodu ochrany obchodního tajemství odepřít poskytnutí takové informace, která je spojena s veřejnými rozpočty.

Podle § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, předmětem práv náležejících k podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají

skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Podle důvodové zprávy k obchodnímu zákoníku, v době jehož platnosti a účinnosti žalovaný rozhodoval, *obchodním tajemstvím není vše, co podnikatel utajuje, ale pouze ty skutečnosti, které splňují všechny znaky vymezené v tomto ustanovení. Skutečnosti, které tvoří obchodní tajemství, musí mít všech šest základních znaků, jinak nejde o obchodní tajemství. Obchodním tajemstvím jsou skutečnosti splňující kumulativně tyto zákonem stanovené znaky: 1) mají obchodní, výrobní či technickou povahu, 2) souvisí s podnikem, 3) mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, 4) nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, 5) mají být podle vůle podnikatele utajeny, 6) jejich utajení podnikatel odpovídajícím způsobem zajišťuje.*

Podle ustálené judikatury, má-li se jednat o obchodní tajemství, musí nést všechny pojmové znaky uvedené v ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Ochrana obchodního tajemství je neformální, což znamená, že nevzniká registrací nebo zápisem, ale okamžikem naplnění všech pojmových znaků obchodního tajemství, a rovněž tak zaniká, jestliže zanikne samo obchodní tajemství, tedy jestliže odpadne některý z jeho pojmových znaků.

Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. května 2001, č. j. 31 Ca 189/2000-27, je obchodní tajemství pojmově vymezeno v § 17 obchodního zákoníku a aby se jednalo o obchodní tajemství, je nutno, aby byly naplněny všechny znaky zákonem stanovené, tj. musí se jednat o skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají alespoň potenciální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel musí utajení odpovídajícím způsobem zajišťovat. Má-li se jednat o obchodní tajemství, musí nést všechny uvedené pojmové znaky. Ochrana obchodního tajemství přitom nevzniká evidencí nebo zápisem, ani uvedením této okolnosti např. do smlouvy o dílo, ale vzniká okamžikem naplnění všech pojmových znaků obchodního tajemství.

Pokud se tedy žalovaný odvolával na obchodní tajemství požadované informace, a současně tvrdil naplnění zákonných znaků obchodního tajemství ve smyslu citovaného § 17 obchodního zákoníku, vůbec toto své tvrzení nijak nedoložil. Žalovaný např. netvrdil, ani nijak nedoložil, že skutečnosti, o kterých tvrdil, že jsou obchodním tajemstvím, mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu.

Obchodním tajemstvím tedy nemůže být v žádném případě informace o rozsahu finančních prostředků, poskytnutých podnikatelům z veřejných rozpočtů, tedy o finančních operacích ČKA, které veřejné rozpočty zjevně zatížily, když požadované informace se týkaly především peněžitého vyčíslení pohledávek spravovaných ČKA, tedy jejich účetní hodnoty podle zákona o účetnictví, popř. postoupených pohledávek v jejich jmenovité hodnotě, tak pořizovací ceně. Podle § 1 odst. 2 zákona o ČKA *Agentura je právnickou osobou, která je příslušná hospodařit s majetkem státu, který se jí svěřuje tímto zákonem, a dále s majetkem státu, se kterým se stane příslušnou hospodařit při zajišťování stanovené činnosti anebo v souvislosti s touto činností.* Podle § 1 odst. 3 citovaného zákona za závazky ČKA ručí stát a právě tato skutečnost podtrhuje to, že státní výdaje jsou věcí navýsost veřejnou, že s jejich zdroji nespojuje toho kterého podnikatele žádná tvůrčí souvislost, jež by jen v náznaku mohla

vést k domněni, že by se mohlo jednat o obchodní tajemství, a to včetně konkrétního užití rozpočtových prostředků.

Podle názoru Městského soudu v Praze nebyly v inkriminované věci všechny pojmové znaky obchodního tajemství naplněny, koneckonců žalovaný takovéto své tvrzení ani řádně nezduvodnil, a proto přisvědčil žalobní námitce nezákonnosti. Přisvědčil žalobcovu odkazu na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 106/2001, podle něhož „i kdyby informaci o výši splatných, leč dosud neuhrazených, závazků svých dlužníků zveřejnil soutěžitel v hospodářské soutěži, pak za předpokladu, že šlo o informaci pravdivou, a že její zveřejnění směřovalo k vymáhání dluhu (např. k zajištění plurality věřitelů pro účely podání návrhu na prohlášení konkursu) by o nekalou soutěž ve smyslu ustanovení § 50 obchodního zákoníku nešlo“.

Otázka ochrany obchodního tajemství je rovněž předmětem ustálené judikatury Soudního dvora E vropské unie, (dále jen „SDEU“), v níž se konstatuje podle článku 41 Listiny základních práv, že právo na řádnou správu zahrnuje „právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství“. Obecnou povinnost respektovat obchodní tajemství ukládá orgánům Společenství článek 287 ES a potvrzuje ji řada právních předpisů, zejména v oblasti hospodářské soutěže. Tato povinnost je tedy sice závazná pouze pro orgány Společenství, v rozsudku ve věci C-36/92 SEP v. Komise však SDEU výslovně poukázal na existenci „obecné zásady práva podniků na ochranu jejich obchodního tajemství“, již vyjadřuje uvedený článek Smlouvy a podřízená ustanovení. Zůstává v platnosti závěr dřívějšího rozsudku SDEU ve věci 53/85 AKZO Chemie v. Komise, nebudou-li chráněny informace, jež byly ve fázi zadávání veřejné zakázky předloženy jako důvěrné, vznikne nepřijatelná situace, kdy neúspěšný uchazeč bude mít možnost napadnout zadání veřejné zakázky – nebo dokonce předložit zjevně nevyhovující nabídku s cílem získat možnost napadnout zadání zakázky – pouze za účelem získání přístupu k obchodnímu tajemství konkurenta.

Nicméně v inkriminované věci se žadatel nedomáhal poskytnutí informací za účelem nekalé soutěže, resp. za účelem získání přístupu k obchodnímu tajemství konkurenta. Proto mu musel soud přisvědčit s tím, že citovaný namítaný závěr Nejvyššího soudu, který s svým duchem odpovídá i ustálené judikatuře SDEU, zde platí a fortiori, neboť se nežadá o zveřejnění v hospodářské soutěži.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů musel uzavřít s tím, že v inkriminované věci nebyl vznesen požadavek o poskytnutí informace takového druhu, na které se vztažuje povinnost zachovávat profesní tajemství, zejména o podnicích, jejich obchodních vztazích nebo jejich nákladových položkách.

Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost a vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, s tím, že v tomto řízení bude správní orgán vázán právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 4 a 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č.

177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 5.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby a kasační stížnosti, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání kasační stížnosti, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 10.808 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. listopadu 2014

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová